

На сутринята коларът взелъ една мрежа и отишелъ да причака царътъ вънъ отъ града. Щомъ го видѣлъ отдалече, почналъ да хвърля мрежата и да я събира, сякашъ лови риба.

Миналъ царътъ. Спрѣлъ се. Попиталъ го:

— Какво правишъ, байно?

— Ловя риба.

— Риба ли? Та риба на сухо лови ли се?

— Щомъ могатъ волове кончета да раждатъ, защо да не може и на сухо риба да се лови?

Царътъ се ядосалъ и викналъ:

— Казвай, кой те научи така да отговоришъ?

— Никой, царю честити. Самъ се научихъ.

— Лъжешъ!

— Не лъжа.

— Набийте го, да каже истината! — заповѣдалъ царътъ на двама тѣлопазители.

Набили коларя, и той призналъ, че царицата го научила така да отговори.

Разсърдилъ се царътъ. Върналъ се въ двореца. Повикалъ царицата. Казалъ ѝ:

— Защо се подигравашъ съ мене? Ти вече не си моя жена. Иди си въ селската кжшурка! И макаръ да не заслужвашъ, азъ ти позволявамъ да си вземешъ отъ двореца най-милото и най-скжпото нѣщо и съ него да си отидешъ.

Царицата отговорила:

— Ще изпълня волята ти, царю честити. Но и азъ имамъ една молба къмъ тебе. Преди да се раздѣлимъ, позволи да изпиемъ по една чаша вино. Азъ сама ще донеса.

— Добре, — казалъ царътъ.

Царицата донесла упойно вино за царя. А тя пила отъ друго. Щомъ сръбналъ, царътъ заспалъ дълбокъ сънъ.

Тогавъ царицата заповѣдала на слугитѣ да го сложатъ въ една колесница и го откарала въ бащината си кжшурка. Сложила го на сиромашко легло. Царътъ спалъ цѣлъ день и цѣла нощъ. Когато се събудилъ, той се огледалъ и извикалъ:

— Боже мой, кжде съмъ азъ! Ей, слуги, кжде сте? Елате при мене!

Но никакъвъ слуга не се показалъ предъ очитѣ му. Най-после дошла жена му и рекла: